

doplněný dvěma zástupci vojenského teritoriálního velitelství, rozhoduje pak o nich s konečnou platností smíšená komise ministerská.

Z toho jde, že ani intendance zem. velitelství, ani toto velitelství samo není úřadem příslušným k r o z h o d o v á n í o žádostech za úplatu nebo za náhradu škody z titulu válečných úkonů.

Úřad k rozhodování nepřislušný jest pouze oprávněn odmítnouti žádost u něho podanou z důvodu své nepřislušnosti. K rozhodování jinému příslušný není. Vojenská správa — totiž mno a jeho orgány — nemá však, pokud jde o náhradu za válečné úkony, ani tohoto oprávnění, neboť cit. min. nař. č. 913 z r. 1918 stanovilo k § 33 zák., že žádosti podané u nepřislušného obecního úřadu nebo bezprostředně u některého vyššího úřadu není dovoleno odmítnouti, nýbrž že jest úřad takový povinen je zaslati úřadu příslušnému, a cit. zák. o válečných úkonech stanovil v § 33 odst. 3, že elaborát župního správního výboru jest předložiti min. zeměbrany, které jest tedy jako úřad povinno zaříditi dle předpisu toho, čeho jest třeba, aby k rozhodnutí ministerské komise došlo; — obě tato ustanovení, shodující se se zjevnou tendencí zákona, nestěžovati stranám uplatňování nároků vzešlých plněním válečných úkonů, ukládají tedy úřadům na provádění zákona o vál. úkonech zúčastněným povinnost postarati se o to, aby o přihlášce nároků takových, jež jich došla, rozhodly úřady k tomu zákonem povolane.

Z toho jde, že žal. úřad nebyl dle zákona v žádném směru oprávněn o st-lově žádosti rozhodovati, že tedy zejména nebyl oprávněn ani odmítnouti žádost tuto pro její opožděné podání, ani odmítnouti odvolání podané z tohoto rozhodnutí. Učinil-li tak, jsou obě nař. rozhodnutí nezákonná a zmatečná pro absolutní nepřislušnost žal. úřadu k jich vydání i bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 4806.

Státní zaměstnanci (Podk. Rus): Na t. zv. »Podkarpatoruskou výhodu« má státní zaměstnanec právní nárok jen potud, pokud mu úřadem byla propůjčena.

(Nález ze dne 18. června 1925 č. 12.289).

Prejudikatura: Boh. 3103 adm.

Věc: Josef K. v Berehově proti ministerstvu spravedlnosti o úpravu služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-1, do té doby podúředník u krajského soudu v Českých Budějovicích, byl výnosem min. sprav. z 13. září 1920 jmenován oficiálem X. hodnostní třídy u okresního soudu v Berehově za přiznání druhého stupně platového. Služební doba byla mu propočítána nejprve v poměru zřízeneckém a podúřednickém a zjištěno, že má k 1. lednu 1921 úhrnem započitatelné doby úřednické v skupině D — 14 r., 9 m., 13 dnů. Důsledkem toho byl dnem 1. ledna 1921 zařazen do 2. stupně IX. hodn. třídy a přiznány mu dnem 1. března 1921 požitky VIII. hodn. tř. 4. stupně. Po uplynutí tří roků domáhal se poukázání vyšších služebních požitků, žádosti jeho nebylo však v pořadí instancí, posléze nař. rozhodnutím vyhověno — což stížnost nařiká pro nezákonnost a vady řízení.

Nař. rozhodnutí vychází z názoru, že tak zv. slovenská potažmo podkarpatoruská výhoda jest výhodou čistě finanční, a že st-l přiznáním požitků 4. stupně VIII. hodn. třídy nezískal nového postupu, nýbrž nových určitých požitků jako ekvivalentu původní výhody, a že pro postup do požitků vyšší hodnostní třídy platí ustanovení odst. 2 § 51 služ. pragm. a čl. III § 1 zák. č. 541/1919.

Stížnost proti tomu namítá, že zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi schválené vládou neobsahují nijaké ustanovení o tom, že slovenská resp. podkarpatoruská výhoda jest čistě finančním efektem a také nestanoví, že postup do vyšší hodnostní třídy aneb postup do vyšších požitků jest vyloučen pokud se týče nějak omezen. Naproti tomu stanoví zcela přesně § 2 zák. č. 541/1919, že postupová lhůta pro dosažení vyššího stupně požitků obnáší v VIII. až II. hodnostní třídě 3 roky.

Nss neuznal stížnost neodůvodněnou.

Dle zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi může státním zaměstnancům při trvalém ustanovení býti přiznán co do požitků postup až o 1 hodn. třídu a 2 stupně služného vyšší buď ve formě povýšení, buď ve formě poskytnutí požitků vyšší třídy hodnostní nebo vyšších stupňů služného. Výhoda přiznaná zůstává nedotčena při propočítání služební doby, jakož i při obdobných zákonných úpravách.

Z toho jde, že dotyčný státní úředník nabývá jen té výhody, která mu určitým konstitutivním aktem byla propůjčena a jen v mezích tohoto propůjčení. St-l také netvrdí, že při propočítání služ. doby nebylo ku přiznané výhodě hleděno, má však za to, že mu přísluší vyšší požitky, totiž požitky VII. hodn. třídy, poněvadž s požitky poslední stupnice VIII. hodn. třídy ztrávil tři leta. St-l však přehlíží rozdíl mezi postupem do vyššího stupně služebního téže třídy hodnostní a časovým postupem do požitků hodnostní třídy vyšší.

Pro postup úředníka skupiny D) z VIII. třídy hodn. do VII. třídy jest dle čl. III § 1 zák. č. 541/1919 žádáno trvání desítileté služební doby s platy VIII. třídy hodnostní; dobu tu st-l neprokázal a nemá. — Nelze proto shledati nezákonnost v nař. rozhodnutí, když poukazujíc na cit. ustanovení zákona st-li odepřelo požitky VII. hodn. třídy 2. stupně, pokud služ. doba v VIII. tř. hodnostní nedosáhne trvání zákonem předepsaného.

Č. 4807.

O k r e s n í ú ř e d n í c i: I. V jakých mezích může osk jednostranně měniti služební instrukce svých úředníků? — II. O povšechné charakteristice veřejnoprávního poměru služebního.

(Nález ze dne 19. června 1925 č. 12.270.).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1295 adm.

V ě c: Okresní správní komise v N. (adv. Edm. Hueber z Nov. Strášečí) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran služebního řádu a instrukce pro okres. veterináře.